

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/127/2024
Identifikačné číslo spisu: 1318205750
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:1318205750.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore navrhovateľa J. M. A., narodeného XX. P. XXXX, A., Š. X/C, zastúpeného advokátom JUDr. Róbertom Bockaničom, Bratislava, Seberíniho 1, proti odporkyni obchodnej spoločnosti Slnčná elektrárň Lazany - blok 1 s. r. o., Bratislava, Elektrárňská 1, IČO: 45 668 779, zastúpenej advokátskou kanceláriou BRICHTA & PARTNERS s. r. o., Bratislava, Grösslingová 6-8, IČO: 35 740 809, o zaplatenie 12.500 eur s príslušenstvom a nariadení neodkladného opatrenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-21C/107/2018, o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. decembra 2023, sp. zn. 6Co/135/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Navrhovateľovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV uznesením z 30. augusta 2023 č. k. B3-21C/107/2018 - 182 zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti odporkyni zložiť do úschovy súdu peňažnú sumu 19.841,78 eura a odporkyni nepriznal nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prvým predpokladom, ktorý musí byť splnený, aby sa súd vôbec mohol zaoberať skutočnosťou, či je daný aj niektorý z dôvodov pre nariadenie neodkladného opatrenia, je danosť, resp. osvedčenie nároku navrhovateľa, ktorému sa má poskytnúť súdna ochrana a v tejto súvislosti konštatoval osvedčenie danosti tohto nároku, keďže zo zisteného skutkového stavu mal osvedčené, že navrhovateľ poskytol odporkyni peňažné pôžičky v celkovej sume 12.500 eur, pričom túto skutočnosť odporkyňa nerozporevala a nerozporevala ani tú skutočnosť, že poskytnuté finančné pôžičky navrhovateľovi nevrátila. Spornou bola len otázka, či tento nárok navrhovateľa zanikol alebo nezanikol podľa § 580 Občianskeho zákonníka v dôsledku jednostranného započítania pohľadávky odporkyne voči pohľadávke navrhovateľa. Uviedol, že k tejto otázke Okresný súd Bratislava II v konaní pod sp. zn. 16C/54/2017 (zatiaľ neprávoplatne) vyslovil názor o nedôvodnosti nároku odporkyne na náhradu škody voči navrhovateľovi, na základe čoho sa javí procesná obrana odporkyne v tomto súdnom konaní ako nedôvodná (t. j. že nedošlo k

zániku pohľadávky žalobcu z titulu pôžičiek). Preto súd prvej inštancie mal za to, že navrhovateľ osvedčil danosť svojho nároku na vrátenie ním poskytnutých pôžičiek odporkyni.

1.1. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou, či navrhovateľ osvedčil potrebu nariadenia ním požadovaného neodkladného opatrenia a to obavu z ohrozenia budúcej exekúcie vo vzťahu k uvedenej pohľadávke. Zo zisteného skutkového stavu mal súd prvej inštancie osvedčené, že odporkyňa scudzila svoj majetok (fotovoltickú elektrárňu - Slničná elektrárňu Lazany - blok 1 v Lazanoch) v prospech tretej osoby za kúpnu cenu vyššiu než 650.911 eur a tiež mal osvedčené, že určitá časť kúpnej ceny bola použitá odporkyňou na splnenie dlhu voči banke L. A. E. T. P. B., P. B. - pobočka zahraničnej banky. Z uvedeného však podľa názoru súdu prvej inštancie nevyplývali také skutočnosti, ktoré by zakladali dôvodnú obavu navrhovateľa z ohrozenia budúcej exekúcie a to najmä z dôvodu, že aj napriek tomu, že odporkyňa scudzila svoj majetok, získala zaň peňažnú protihodnotu a teda došlo len k transformácii majetku odporkyne z nehnuteľnej formy do peňažnej, pričom navrhovateľ netvrdil a ani neosvedčil, že by peňažná hodnota, ktorú odporkyňa získala, bola nižšia než jej skutočná hodnota. Na základe uvedeného súd prvej inštancie nedospel k záveru, že by o odporkyňa svojím konaním ohrozila budúcu exekúciu, keďže hodnotu svojho majetku neznížila, ale iba transformovala do peňažnej formy. Konštatoval, že obava z ohrozenia exekúcie nevyplývala ani z následného konania odporkyne a to splnením dlhu voči L. A. E. T. P. B., P. B. - pobočka zahraničnej banky, keďže navrhovateľ túto pohľadávku banky vôbec nespochybňoval a nerozporoval a navyše išlo o zabezpečenú pohľadávku záložným právom v prospech predmetnej banky, pričom zálohom bol práve obchodný podiel navrhovateľa u odporkyne. Súd prvej inštancie uviedol, že navrhovateľ netvrdil a ani neosvedčil tie rozhodujúce skutočnosti o tom, aká veľká časť z kúpnej ceny bola použitá na splnenie tohto záväzku a ani netvrdil a neosvedčil aká bola výška samotnej zabezpečovanej pohľadávky, teda či splnením predmetného záväzku došlo ku konzumácii celej kúpnej ceny alebo nie. Zároveň navrhovateľ netvrdil a ani neosvedčil, že odporkyňa nedisponuje iným majetkom, prípadne peňažnými vkladmi, resp. netvrdil, že toto bol jediný majetok odporkyne, ktorý by mohol slúžiť na úhradu pohľadávky, ktorá je predmetom konania. Keďže súd prvej inštancie nemal osvedčenú obavu z ohrozenia budúcej exekúcie tejto pohľadávky, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný zamietol a odporkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže jej žiadne trovy konania v spojitosti s týmto návrhom nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa uznesením z 27. decembra 2023, sp. zn. 6Co/135/2023 uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že nariadil neodkladné opatrenie, ktorým odporkyni uložil povinnosť zložiť do úschovy Mestského súdu Bratislava IV peňažnú sumu 19.841,78 eura do troch dní odo dňa doručenia tohto uznesenia s tým, že nariadené neodkladné opatrenie trvá do právoplatného skončenia konania vo veci samej. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pokiaľ ide o hodnoverné osvedčenie nároku, pri ktorom sa posudzuje miera pravdepodobnosti úspešnosti strany v konaní o žalobe vo veci samej je v danom prípade vyššia než pravdepodobnosť jej zamietnutia a v tomto kontexte aj súd prvej inštancie konštatoval osvedčenie danosti navrhovateľom uplatneného nároku, keďže zo zisteného skutkového stavu mal osvedčené, že navrhovateľ poskytol odporkyni peňažné pôžičky v celkovej sume 12.500 eur, pričom túto skutočnosť odporkyňa v konaní nerozporovala a nerozporovala ani tú skutočnosť, že poskytnuté finančné pôžičky navrhovateľovi nevrátila. Pri osvedčení sumy, ktorú navrhovateľ neodkladným opatrením žiadal zabezpečiť vo výške 19.841,78 eura odvolací súd vychádzal z odôvodnenia nároku s tým, že táto sumárne predstavuje uplatnený nárok vo veci samej (istina 12.500 eur s príslušným úrokom).

2.1. Ďalej odvolací súd uviedol, že zo zápisnice z valného zhromaždenia z 31. marca 2023 vyplývalo, že odporkyňa zrealizovala právne a faktické úkony (scudzila svoj majetok - fotovoltickú elektrárňu - Slničná elektrárňu Lazany - blok 1 v Lazanoch v prospech tretej osoby, časť kúpnej ceny použila na splnenie dlhu voči banke L. A. E. T. P. B., P. B. - pobočka zahraničnej banky, časť peňažných prostriedkov získaných z predaja majetku poskytla ako pôžičku obchodnej spoločnosti Bioplyn Budča, spol. s r. o. vo výške 330.000 eur), ktoré smerujú k sťaženiu alebo úplnému zmareniu budúceho vymoženého pohľadávky navrhovateľa, ktorá je predmetom sporu vo veci samej. Na tomto mieste odvolací súd poznamenal, že dôvodom pre nariadenie neodkladného opatrenia je už aj samotná hrozba takýchto úkonov. Odvolací súd dospel k názoru, že predmetným neodkladným opatrením možno

objektívne dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáha a zároveň právne účinky vydaného neodkladného opatrenia neobmedzia odporkyňu neprímeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah, keďže v konaní bolo osvedčené, že s finančnými prostriedkami získanými z predaja svojho majetku odporkyňa disponuje a inú činnosť na vytváranie možnosti tvoriť zisky, vytváranie nových/d'alsích hodnôt, z ktorých by bol predpoklad uhradiť pohľadávku navrhovateľa nevykonáva. Na tomto základe vyvodil dôvodnú hrozbu/obavu, že odporkyňa môže kvantitatívne zmenšiť alebo kvalitatívne zmeniť svoj majetok, čo môže ovplyvniť vymožitelnosť pohľadávky, pre prípad ak by bol navrhovateľ v predmetnom konaní úspešný. Odvolací súd mal zato, že vydané neodkladné opatrenie nebude mať za následok reálne znemožnenie ochrany oprávnených záujmov odporkyne resp. odporkyňi nevznikne ani neprímeraná ujma.

2.2. Odvolací súd zdôraznil skutočnosť, že pri rozhodovaní o návrhu neodkladného opatrenia súd nepredikuje konanie/spor vo veci samej, pri inštitúte neodkladného opatrenia súd spravidla nevykonáva dokazovanie, ale v logických súvislostiach vyhodnotí potrebu vykonania zásahu, jeho intenzitu a mieru, podľa možnosti v proporcionálnej rovnováhe oboch zúčastnených strán. Konštatoval, že v danej veci navrhovateľ dostatočne osvedčil skutočnosť, že v prípade, ak by bol v konaní vo veci samej úspešný, už by odporkyňa nemusela disponovať takým množstvom finančných prostriedkov, z ktorých by mala uloženú povinnosť zaplatiť navrhovateľovi nárok vyplývajúci zo žaloby vo veci samej. Dospel k záveru, že nariadením neodkladného opatrenia by vznikol priestor pre konanie odporkyne, ktoré by vytvorilo buď nezvratný stav, resp. by viedlo k ťažko predvídateľným následkom. Uzavrel, že nariadením neodkladného opatrenia je de iure zabezpečené, aby konečné rozhodnutie mohlo mať reálny význam.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala odporkyňa (ďalej aj „dovolatel'ka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keď mala za to, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bola názoru, že tým, že odvolací súd po podaní odvolania navrhovateľom nepostupoval podľa § 329 ods. 1 CSP a návrh a odvolanie odporkyňi nedoručil s možnosťou vyjadriť sa k nim, zaťažil konanie vadou, ktorou odporkyňi celkom uprel jej procesné práva, princípy rovnosti účastníkov, proporcionality a rovnosti zbraní, ako aj dvojínštančnosť civilného sporového konania. Konštatovala, že aj zo samotného rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd návrh ani odvolanie odporkyňi nedoručoval, keďže takýto úkon v odôvodnení rozhodnutia nie je pri sumarizácii priebehu konania spomínaný a táto skutočnosť musí spoľahlivo vyplývať aj z obsahu spisu. Z uvedeného dôvodu považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za zmatečné. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil.

4. Navrhovateľ sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) (ďalej aj len „najvyšší súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastníčka konania zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje odporkyňa z § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a) až f) CSP; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o

existencii jednotlivých procesných vád konania v zmysle § 420 CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení.

9. Najvyšší súd už v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

10. Najvyšší súd nespochybňuje, že rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej môže byť - za istých predpokladov - tiež uznesenie odvolacieho súdu. O také rozhodnutie ide v prípade uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého nebola podaná naväzujúca žaloba (teda návrh na určité rozhodnutie vo veci samej). K tomu záveru dospel najvyšší súd už v rozhodnutí, sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že „rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taká situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu“. Výpočet prípadov, v ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je rozhodnutím vo veci samej, podal obdobným spôsobom najvyšší súd tiež v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/157/2017, 5Obdo/76/2016. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že tieto právne názory sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 458).

11. V danom prípade súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Odvolací súd návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel a odporkyni uložil povinnosť zložiť do úschovy Mestského súdu Bratislava IV peňažnú sumu 19.841,78 eura do troch dní odo dňa doručenia tohto uznesenia s tým, že nariadené neodkladné opatrenie trvá do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Z uvedeného je zrejmé, že uznesenie odvolacieho súdu nemá charakter rozhodnutia, ktorým konanie končí, tak ako je uvedené v § 420 CSP a právny výklad podaný dovolateľkou o prípustnosti jej mimoriadneho opravného prostriedku v tomto smere neobstojí.

12. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že vylúčením prípustnosti dovolania proti takému uzneseniu odvolacieho súdu o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, právna úprava obsiahnutá v § 420 CSP zohľadňuje, že v prípade takého rozhodnutia ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarca tu bezpochyby zohľadnil, že procesné nesprávosti súdov, ku ktorým pri tom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu.

13. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľkou namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

13. Vzhľadom na to dovolací súd dovolanie dovolateľky ako procesne neprípustné podľa § 477 písm. c) CSP odmietol.

14. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.